

1 ROZDZIAŁ

WPROWADZENIE

fot. arch. UMK

Zaproszenie do zwiedzania

Kraków jest jednym z tych polskich miast, które cieszą się szczególną popularnością wśród turystów z Europy i całego świata. Co decyduje o specyfice Krakowa i sprawia, że warto go odwiedzać?

Po pierwsze, przez wieki był ośrodkiem władzy państwowej – najpierw książęcej, a od 1320 r. królewskiej. Funkcję tę pełnił aż do 1609 r., kiedy Zygmunt III Waza wyjechał z Krakowa i nigdy już nie powrócił do niego na stałe.

Druga funkcja decydująca o wyjątkowości Krakowa dotyczy sfery sacrum. Miasto jest ważnym ośrodkiem życia religijnego co najmniej od końca X w. W 1000 r. powstało biskupstwo krakowskie, a w ciągu kolejnych stuleci w Krakowie i jego okolicy budowano coraz więcej kościołów; ich liczba wyróżniała Kraków na tle innych miast Polski. Ze stolicą Małopolski przez wieki związani byli liczni święci i błogostawieni, od żyjącego w XI w. św. Stanisława, po św. Jana Pawła II kanonizowanego w 2014 r.

Kolejną cechą wyróżniającą stolicę Małopolski była jej wielokulturowość. Kraków, uważany za jedno z najważniejszych polskich miast, zawsze był otwarty na przedstawicieli innych narodowości i religii. Od wielkiej lokacji Krakowa aż po początek XVI w. większość krakowskiego patrycjatu mówiła po niemiec-

ku. Z reguły mieszczenie pochodzenia niemieckiego byli wiernymi poddany-
mi władców polskich, choć na początku XIV w. wsparli bunt wójta Alberta przeciwko Władysławowi Łokietkowi. Od XVI do 2. poł. XVIII w. w mieście pracowało wielu artystów pochodzących z państw włoskich, pozostawiając po sobie liczne dzieła sztuki i architektury, na czele z renesansowym Zamkiem Królewskim na Wawelu. Grupą, która trwale zapisała się w historii dawnej stolicy Polski, są Żydzi od średniowiecza zamieszkujący w Krakowie, a od końca XV w. na terenach podkrakowskiego Kazimierza. W czasach zaborów miastem zarządzali urzędnicy austriaccy, którzy często ulegali polonizacji, czego efekty widać do dziś choćby w nazwiskach wielu współczesnych krakowian.

Kraków jest symbolem polskości i miastem polskich bohaterów narodowych, poetów, artystów oraz ludzi kultury. W XIX stuleciu przypominał naszym przodkom o wielowiekowej świetności państwa polskiego m.in. poprzez organizowanie obchodów rocznic wydarzeń historycznych oraz uroczystych pogrzebów zasłużonych Polaków, takich jak Tadeusz Kościuszko, Józef Poniatowski czy Adam Mickiewicz. Pierwszy z nich w 1794 r. złożył przysięgę na krakowskim rynku, stając na czele

2 ROZDZIAŁ

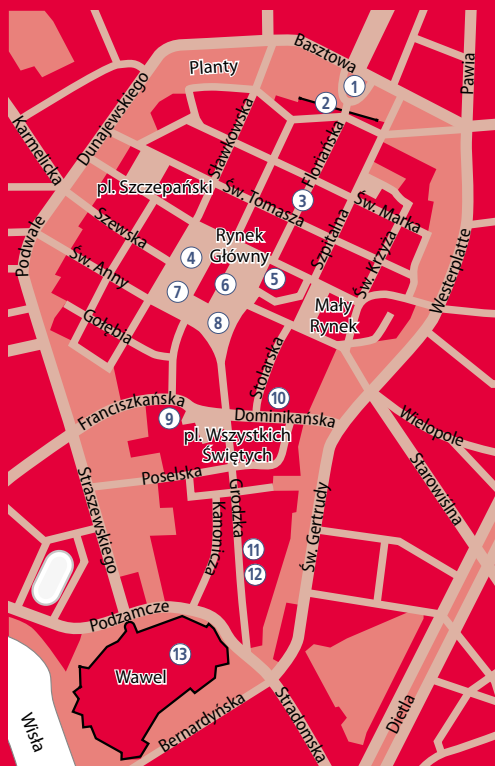
ZWIEDZANIE

ZWIEDZANIE

fot. arch. UMK

Droga Królewska

- 1 Barbakan
- 2 Brama Floriańska i mury miejskie
- 3 ulica Floriańska
- 4 Rynek Główny
- 5 kościół Mariacki
- 6 Sukiennice
- 7 Wieża Ratuszowa
- 8 kościół św. Wojciecha
- 9 kościół i klasztor oo. Franciszkanów
- 10 kościół i klasztor oo. Dominikanów
- 11 kościół św. św. Piotra i Pawła
- 12 kościół św. Andrzeja
- 13 Wawel: katedra wawelska i Zamek Królewski

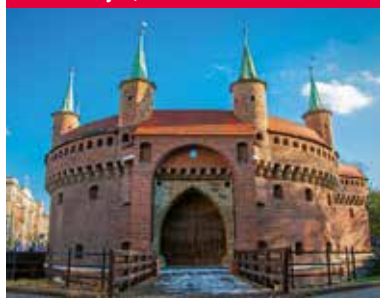

Droga Królewska to historyczny szlak, który przed wiekami przemierzali polscy monarchowie podczas ważnych uroczystości. To wtedy jechali na zamek królewski, udając się na koronację lub triumfalnie wjeżdżając do miasta po świetnym zwycięstwie. Tędy też ciągnęły kondukt żałobne z ciałami władców i osób zasłużonych dla Polski. Z kościoła św. Floriana na Kleparzu uroczyste pochody kierowały się w stronę Barbakanu. Następnie przemierzano ulicę Floriańską, Rynek Główny, ulicę Grodzką i Kanoniczą, by w końcu dotrzeć na Wzgórze Wawelskie. Warto wiedzieć, że aż do końca XVIII w. oznaczało to przejście całego ówczesnego miasta Krakowa.

Dla współczesnego turysty spacer Drogą Królewską może stać się fascynującą podróżą przez serce dawnej stolicy Polski. Podczas takiego spaceru można zwiedzić kilka zabytkowych świątyń, w tym kościół Mariacki ze słynnym gotyckim ołtarzem Wita Stwosza. Na trasie nie brak też ciekawych świeckich budynków, takich jak potężne Sukiennice, czyli dawne kramy kupieckie. Wzrok przechodnia przykuwa wysoka Wieża Ratuszowa i pochodzące z różnych epok kamienice przy ulicy Floriańskiej i Rynku Głównym. Nie można też pominąć jedynego zachowanego fragmentu średniowiecznych murów obronnych – ich częścią jest wspaniała Brama Floriańska. Trasa prowadzi przez miejsca, które były świadkami ważnych wydarzeń z dziejów Polski, takich jak hołd pruski w 1525 r. i przysięga Tadeusza Kościuszki w 1794 r. Spacerując, można zobaczyć pomniki osób zasłużonych dla miasta i dla Polski – w tym pomnik Adama Mickiewicza. Droga Królewska nie omija też zakątków znanych ze słynnych krakowskich legend. Podczas spaceru nie zabraknie okazji, by chłonąć atmosferę codziennego życia miasta oraz poznać zwyczaje jego dawnych i współczesnych mieszkańców.

Katedra wawelska,
fot. W. Majka, arch. UMK

Barbakan, © badahos | Shutterstock

Rynek Główny,
© Łukasz Kurbiel | Shutterstock

Kościół św. Idziego u wylotu
ul. Grodzkiej, © Lilyana Vynogradova |
Shutterstock

Krakowska Florencja

Najważniejszą świątynią Kleparza – niegdyś samodzielnego miasta, dziś części Krakowa – jest kościół św. Floriana. Właśnie od wezwania tej świątyni pochodzi druga nazwa Kleparza: Florencja. Kościół powstał w końcu XII w., wg legendy w miejscu, w którym zatrzymały się woły ciągnące wóz z relikwiami św. Floriana. Zwierzęta nie ruszyły dalej, dopóki ówczesny władca – książę Kazimierz Sprawiedliwy – nie obiecał, że wzniesie tu świątynię. Przy kościele św. Floriana zaczyna się historyczna Droga Królewska. Niedaleko świątyni, na środku placu Matejki, stoi kolejny obiekt ważny dla historii Krakowa i Polski: monumentalny pomnik Grunwaldzki. Wzniesiono go w 1910 r., by uczcić 500-lecie zwycięstwa Władysława Jagiełły nad Krzyżakami.

Barbakan

Zmierzając z Kleparza w kierunku Starego Miasta, zwiedzający stanie przed Barbakanem. Budowlą, ze względu na okrągły kształt zwaną też Rondlem, jest unikatowym dziełem architektury militarnej – w całej Europie zachowało się tylko kilka obiektów tego typu. Barbakan powstał w latach 1498–1499. Stanowił najbardziej na północ wysunięty element fortyfikacji Krakowa. Niegdyś był połączony z Bramą Floriańską za pomocą

tzw. szyi – jej ślad znaczą dziś jaśniejsze kamienie bruku.

Krakowski Barbakan aż do XIX w. był nie do zdobycia. Pod koniec XVI stulecia oparł się wojskom Maksymiliana Habsburga zabiegającego o koronę polską, nie zdobyli go też Szwedzi podczas potopu ani Rosjanie w 2. poł. XVIII stulecia.

Z tym ostatnim oblężeniem wiąże się niezwykła opowieść. Ponoć w 1768 r., podczas walki z wojskami rosyjskimi, je-

W Krakowie przez wieki mieszkali przedstawiciele różnych mniejszości narodowych i religijnych. Szczególną rolę w historii miasta odegrali Żydzi. Ślady ich obecności można znaleźć na terenie Starego Miasta, Podgórza, a przede wszystkim **Kazimierza**. To tam zachował się unikatowy w skali światowej zespół urbanistyczny dawnego miasta żydowskiego.

Kazimierz od XIV do przełomu XVIII i XIX w. był osobnym miastem, a jego północno-wschodnią część zamieszkiwali Żydzi. Król Jan Olbracht przeniósł tam wyznawców judaizmu z Krakowa w 1494 r., po tym jak oskarżono ich o spowodowanie wielkiego pożaru. Nie znaczy to, że na Kazimierzu Żydzi nie mieszkali wcześniej. *Oppidum Iudaeorum*, czyli „**miasto żydowskie**”, obejmowało teren między obecnymi ulicami Miodową, Starowiślną, św. Wawrzyńca, Wąską, Józefa i Nową. Jego mieszkańcy przez setki lat trudnili się handlem i rzemiosłem. Po upadku I Rzeczypospolitej władze austriackie zlikwidowały dzielnicę żydowską, która wraz z resztą Kazimierza znalazła się w granicach miasta Krakowa. Kazimierz w dalszym ciągu pozostawał jednak ważnym ośrodkiem kultury żydowskiej.

W 1939 r. w Krakowie żyło ponad 60 tys. Żydów, co stanowiło ok. ¼ wszystkich jego mieszkańców. Wybuch II wojny światowej okazał się dla nich początkiem gehenny. Niemcy od razu po zajęciu miasta rozpoczęli wprowadzanie przepisów uderzających w ludność żydowską. Jednym z nich było zarządzenie gubernatora dystryktu krakowskiego z 3 marca 1941 r. mówiące o utworzeniu **getta na Podgórzu** i przesiedleniu do niego krakowskich Żydów. Likwidacja getta w marcu 1943 r. spowodowała śmierć tysięcy jego mieszkańców. Niewielu doczekało końca wojny. Okres 1939–1945 przyniósł także dewastację wielu zabytków kultury żydowskiej, w szczególności synagog. Obecnie Gmina Wyznaniowa Żydowska w Krakowie liczy ok. 140 osób.

Spacer rozpoczynający się w samym centrum dawnego *Oppidum Iudaeorum*, czyli na ulicy Szerokiej, a kończący się na placu Nowym, pozwoli odwiedzić najważniejsze krakowskie synagogi i kirkuty.

Synagoga Stara,
© jola wojcicka | Fotolia

Synagoga Stara,
© Mrallen | Dreamstime.com

Synagoga Tempel,
© Kamell | Dreamstime.com

W „mieście żydowskim”,
fot. Joanna Gorlach

Ulica Szeroka

© Agneskantaruk | Dreamstime.com

Ulica Szeroka, niegdyś zwana ulicą Wielką, była najważniejszą ulicą „miasta żydowskiego”. Współcześnie także tętni życiem, a co roku latem odbywają się na niej finałowe koncerty Festiwalu Kultury Żydowskiej.

Od północy ulicę zamyka dawny **pałac Landauów** z ceglano-kamienną fasadą. Powstał w końcu XVIII stulecia poprzez połączenie trzech mniejszych budynków.

Niedaleko, pod numerem 6, wznosi się **Wielka Mykwa** – żydowska łaźnia rytualna. Pierwsza łaźnia istniała w tym miejscu już w XVI w. W kronikach gminy żydowskiej zachowała się informacja, że w 1567 r. w mykwie utopiło się 10 kobiet, pod którymi zapadła się podłoga. Budynek został odrestaurowany po znisz-

czeniu z czasów II wojny światowej, a obecnie mieści hotel i restaurację.

W pobliżu dostrzec można niewielki skwer otoczony niskim ogrodzeniem. W tym miejscu znajdował się **pierwszy cmentarz żydowski (kirkut)** na terenie *Oppidum Iudaeorum*. Zmarłych grzebano tu do połowy XVI w. Umieszczony przy skwerze kamień upamiętnia Żydów z Krakowa zamordowanych podczas II wojny światowej.

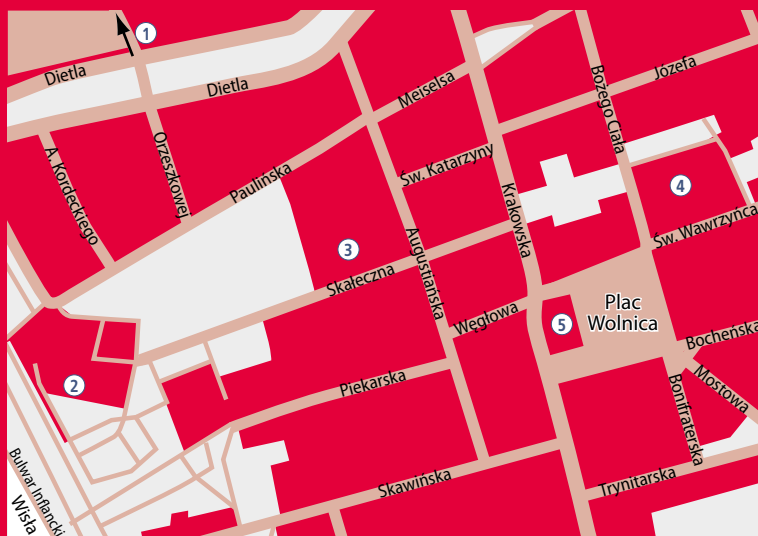
W budynku przy Szerokiej 14 w 1872 r. urodziła się **Helena Rubinstein**, znana jako „królowa kosmetyków”. Uważana za jedną z najbogatszych kobiet w historii światowego biznesu, dorobiła się dzięki założonej przez siebie firmie kosmetycznej. Jej produkty podbiły Australię, a potem również Europę i Amerykę.

Informacje praktyczne

! Częściowo brukowana nawierzchnia.

Trasa św. Stanisława

- 1 katedra wawelska
- 2 kościół oo. Paulinów na Skatce
- 3 kościół św. Katarzyny
Aleksandryjskiej
i św. Małgorzaty
- 4 kościół Bożego Ciała
- 5 plac Wolnica i Muzeum
Etnograficzne

Nazwa trasy związana jest ze **św. Stanisławem ze Szczepanowa**, biskupem krakowskim, który z niewyjaśnionych do końca powodów popadł w konflikt z królem **Bolesławem Śmiałym**. Kronikarz Wincenty Kadłubek twierdził, że duchowny znalazł się w niełasce, gdyż widząc, jak Bolesław prześladuje poddanych, zagroził mu klątwą.

W **1079 r.** biskup został zamordowany w tajemniczych okolicznościach. Według jednej z wersji tej historii, duchownego klęczącego przed ołtarzem kościoła na Skałce miał zabić sam król, który z tego powodu musiał potem uciekać z kraju. Legenda mówi, że ciało św. Stanisława zostało rozsiekane, ale zanim sępy i inne ptaki zdołały je pożreć, z czterech stron świata przyleciały cztery orły, by bronić zwłok duchownego. Szczątki biskupa ponoć cudownie się zrosły, ale brakowało jednego palca, który podczas siekania ciała wpadł do sadzawki na Skałce. Wkrótce zauważono, że nad jedną z pływających w niej ryb unosi się cudowna jasność. Po wyłowieniu ryby okazało się, że to ona połknęła palec. Ludzie do dziś wierzą, że woda z owej sadzawki ma moc uzdrawiania chorych.

W **1253 r.** biskup Stanisław został kanonizowany w Asyżu, a w 1254 r. jego relikwie złożono na ołtarzu w centrum katedry wawelskiej. Uroczystość św. Stanisława przypada **8 maja**. Co roku w niedzielę w oktawie tego święta z Wawelu na Skalkę wyrusza uroczysta procesja z relikwiami świętego biskupa i męczennika.

Trasa św. Stanisława prowadzi ze Wzgórza Wawelskiego do dawnego miasta Kazimierz. Po drodze mija kilka kościołów oraz przecina plac Wolnica – część dawnego rynku kazimierskiego. Wycieczkę tym szlakiem można potraktować jako nawiązanie do pielgrzymki z Wawelu na Skalkę, którą przed koronacją odbywali polscy władcy. Była ona formą przebłagania za mord popełniony na biskupie przez ich poprzednika.

Plac Wolnica,
© Natalia Volkova | Dreamstime.com

Klasztor i kościół oo. Paulinów,
© Krzysztof Nahlik | Fotolia

Ołtarz główny w kościele św. Katarzyny,
fot. Joanna Gorlach

Kościół Bożego Ciała,
fot. Joanna Gorlach

Podgórze, część Krakowa położona na prawym brzegu Wisły, w latach **1784–1915** było **osobnym miastem**. Powstało ono wskutek decyzji cesarza austriackiego **Józefa II**, który zagwarantował nowemu ośrodkowi liczne przywileje. Dzięki nim miasto prężnie się rozwijało, a w 2. poł. XIX stulecia i na początku wieku XX zyskiwało coraz bardziej **przemysłowy charakter**. Do rozwoju Podgórza przyczyniły się także poprowadzenie na jego terenie **linii kolejowej** (lata 80. XIX w.), uruchomienie **elektrowni miejskiej** (1900) i zbudowanie **III Mostu**, zwanego **mostem Krakusa** (1913).

Kiedy prezydent Krakowa **Juliusz Leo** realizował swój projekt „**Wielkiego Krakowa**”, polegający na przyłączaniu do dawnej stolicy Polski sąsiednich gmin, Podgórze najdłużej prowadziło rozmowy na ten temat i zostało włączone do obecnej stolicy Małopolski dopiero w **1915 r.** Trzy lata później Polacy, wcieleni wcześniej do armii austriackiej, opanowali cesarsko-królewskie koszary na Podgórzu i przypięli do czapek polskie orzełki, rozpoczynając wyzwalamie Krakowa spod władzy zaborcy.

Podgórze stało się sceną tragicznych wydarzeń w czasach II wojny światowej. W latach **1941–1943** istniało tu **getto krakowskie**, otoczone murem w kształcie połączonych macew – żydowskich nagrobków. W jego obrębie, między Krzemionkami, Rynkiem Podgórskim, placem Zgody i ulicą Traugutta, stłoczono kilkanaście tysięcy Żydów. Niemcy utworzyli też w Płaszowie **obóz pracy**, później przekształcony w obóz koncentracyjny, gdzie życie straciły tysiące ludzi, a na terenie nieczynnego kamieniołomu „Liban i Ehrenpreis” działał **obóz karny Służby Budowlanej**.

Od **1991 r.** Podgórze jest jedną z **dzielnic Krakowa**. W ostatnich latach staje się coraz popularniejsze wśród turystów, m.in. dzięki działalności Stowarzyszenia Podgórze.pl. Zwiedzając dzielnicę, można wybrać trasę prowadzącą z Rynku Podgórskiego na teren obozu Płaszów. Taki spacer da możliwość odwiedzenia miejsc związanych z historią tych ziem.

Kopiec Krakusa, fot. Joanna Górlach

Cricoteka, fot. Joanna Górlach

Rynek Podgórski, fot. Joanna Górlach

Plac Bohaterów Getta,
fot. Joanna Górlach

Kościół św. Józefa

fol. Joanna Górlach

Wycieczka po Podgórzu rozpoczyna się w sercu tego dawnego miasta – pod kościołem św. Józefa. Obecna neogotycka świątynia pochodzi z początku XX w. Jej najwyższa, prawie 80-metrowa wieża

zwieńczona jest hełmem wzorowanym na hełmie wieży kościoła Mariackiego. Na bogato udekorowanej fasadzie dostrzec można figury świętych związanych z Krakowem: **św. Jadwigi Andegaweńskiej, św. Wojciecha, św. Stanisława** i od 2006 r. **św. Jana Pawła II**. Nad wejściem głównym do kościoła widnieje kamienna tarcza z herbem architekta **Jana Sas-Zubrzyckiego** oraz datami początku i końca budowy świątyni: „1905–1909”.

We wnętrzu warto obejrzeć ołtarz główny z **figurą św. Józefa z Dzieciątkiem** oraz posągami rodziców Maryi – św. Anny i św. Joachima. Za ołtarzem głównym w **kaplicy św. Krzyża** znajduje się krzyż z 1909 r. wzorowany na XV-wiecznym krucyfiksie z kościoła Mariackiego, wyrzeźbionym przez Wita Stwosza.

Dzwonnica stojąca na skale za kościołem jest pozostałością po poprzedniej świątyni.

Informacje praktyczne

✉ ul. Jana Zamoyskiego 2, tel.: 12 6567030, 6561756

📄 <http://jozef.diecezja.pl>

🕒 pn.–sb. 7.00–18.30, nd. 7.00–20.00, z wyjątkiem czasu trwania mszy świętych

🚪 wstęp bezpłat.

! Dojście do kościoła po drobnej kostce, pod górę. Warto zabrać ze sobą opiekuna. Od strony ulicy Parkowej stromy, krótki podjazd. Przy wejściu znajduje się niski próg.

Park Bednarskiego

fol. Joanna Górlach

Powyżej podgórskiego kościoła św. Józefa rozciąga się park Bednarskiego. Jego twórcą był **Wojciech Bednarski** – znany i szanowany podgórski społecznik, nauczyciel i dyrektor miejscowej szkoły, a od 1897 r. honorowy obywatel Podgórza. Pod koniec XIX w. przy pomocy uczniów postanowił on przekształcić tereny daw-

W tej części przewodnika opisano obiekty, których nie łączy ani czas powstania, ani pełniona funkcja, ani lokalizacja, jednak ze względu na ich walory historyczne, kulturowe bądź artystyczne koniecznie należy je zobaczyć, choćby tylko z zewnątrz. Są to kościoły, muzea oraz instytucje kultury ważne dla życia i wizerunku Krakowa.

Mały Rynek

© Dziewul | Shutterstock

Prostokątny Mały Rynek jest usytuowany po wschodniej stronie kościoła Mariackiego. Został utworzony zapewne jako pomocnicze targowisko Rynku Głównego podczas lokacji miasta w 1257 r. Prawdopodobnie już wcześniej istniał w tym miejscu plac targowy. Mały Rynek dawniej zwany był Forum Antiquum, czyli „starym rynkiem”, Wendetą lub Tandetą. W 2. poł. XVIII w. określano go mianem Rynku Rzeźniczego, gdyż od stuleci handlowano tu mięsem. Współczesna nazwa przyjęła się na początku XIX w., ponieważ w opozycji do Rynku Głównego zwanego w tym czasie Wiel-

kim. W 2007 r. w związku z 750. rocznicą Wielkiej Lokacji Krakowa plac gruntownie odnowiono, przywracając zabytkowy bruk i latarnie oraz tworząc iluminowaną fontannę.

Mały Rynek otoczony jest interesującymi kamienicami. Pod numerem 1 można zobaczyć **kamienicę Strzemboszowską** utworzoną z dwóch gotyckich domów, które ucierpiały podczas potopu szwedzkiego. Budynek numer 6 to kamienica Szoberowska, gdzie w 1661 r. Jan Aleksander Górczyn wydrukował pierwszą polską gazetę: „Merkuriusza Polskiego” (zob. rozdział

Ciekawostki o Krakowie). **Kamienica Penitencjarzy**, pod numerem 7, powstała w XIV w. Niegdyś mieszkali w niej duchowni z kościoła Mariackiego.

Obecnie Mały Rynek jest popularnym miejscem spotkań krakowian. Organizuje się na nim różne wydarzenia kulturalne i artystyczne.

Informacje praktyczne

! Nawierzchnia z kostki brukowej; podjazd na taras przed kamienicami od strony ulicy Mikołajskiej.

Teatr Słowackiego

Na terenie dzisiejszego placu św. Ducha od średniowiecza stały zabudowania kościoła i klasztoru Duchaków. Ze względu na zły stan kompleksu w latach 80. XIX w. postanowiono go wyburzyć, a na wolnym miejscu wznieść gmach nowego teatru. Decyzja ta wywołała liczne protesty mieszkańców miasta: przypomniano o zabytkowej wartości budynków oraz o przyklasztornym szpitalu, w którym chronili się chorzy i ubodzy. Jan Matejko na znak sprzeciwu zrzekł się nawet honorowego obywatelstwa Krakowa.

Klasztor jednak wyburzono, a w latach 1891–1893 zbudowano wspaniały gmach teatru wzorowany na operze paryskiej. W marcu 1901 r. po raz pierwszy wystawiono tu „Wesele” – jeden z najważniejszych dramatów Stanisława Wyspiańskiego. W 1909 r. Teatr Miejski, jak początkowo nazywano instytucję, został przemianowany na Teatr im. Juliusza Słowackiego, co miało związek z setną rocznicą urodzin wieszczki. Przez ponad 120 lat istnienia z instytucją tą było związanych wielu wybitnych aktorów oraz re-

3 ROZDZIAŁ

TURYSTYCZNE ABC

fot. arch. UMK

TURYSTYCZNE
ABC

Wybrana oferta kulturalna

Muzea i galerie

Bunkier Sztuki

Galeria sztuki współczesnej.

✉ pl. Szczepański 3a, 31-011 Kraków

☎ 12 4221052

🌐 www.bunkier.art.pl

🕒 wt.–nd. 11.00–19.00

🎫 12 zł, ulg. 6 zł

! W wejściu wysoki próg (ok. 40 cm).
We wnętrzu dużo przestrzeni, podjazd
i winda towarowa, którą można wjechać
na piętro, gdzie też są wystawy. Toaleta
mała, niedostosowana do potrzeb osób
niepełnosprawnych. Bilety ulgowe dla
osób niepełnosprawnych i ich opiekunów.

Dom Jana Matejki

*Oddział Muzeum Narodowego w Krakowie;
więcej – zob. rozdział Droga Królewska.*

✉ ul. Floriańska 41, 31-019 Kraków

☎ 12 4335960

🌐 www.mnk.pl/oddzial/dom-jana-matejki

🕒 wt.–sb. 10.00–18.00, nd. 10.00–16.00

🎫 9 zł, ulg. 5 zł; nd. wstęp bezpł. na wystawy
stałe

! Przy wejściu stopnie (30 cm i 15 cm
wysokości), osoby poruszające się na
wózkach z pomocą opiekuna mogą

obejrzeć parter. Audioprzewodniki. Bilety
ulgowe dla osób niepełnosprawnych.

Europeum – Ośrodek Kultury Europejskiej

*Oddział Muzeum Narodowego w Krakowie;
wystawa kolekcji sztuki europejskiej składająca
się z ponad 100 obrazów i rzeźb prezentowanych
w budynku dawnego spichlerza.*

✉ pl. Sikorskiego 6, 31-115 Kraków

☎ 12 4335760

🌐 www.mnk.pl/oddzial/osrodek-kultury-europejskiej-europeum

🕒 wt.–nd. 11.00–19.00

🎫 9 zł, ulg. 5 zł; nd. wstęp bezpł.

! Na chodniku przy wejściu pochylnia.
W budynku „mówiąca” winda, szerokie
drzwi i przejścia. Drzwi toalety i przyciski
w windzie z oznaczeniami w alfabecie
Braille’a, zabezpieczenia na szklanych
drzwiach. Pętle indukcyjne w salach
edukacyjnych.

Europeum, fot. Joanna Gorlach